

MARIA VOLUNTARU

Rămăsese singura în viața dintre elevii lui C. Nottara. Straja de pe urmă a alfabetului din catalogul trecut, azi, deplin, în istorie. Voluntaru Maria, fiica unui «voluntar» dobrogean în Războiul Independenței. O poreclă «schimbată în renume», căci fata de la țară n-a trăit complexele originii sale printre doamnele scenei naționale. S-a impus prin vitalitatea, prospețimea și inteligența unei firi cuviințioase, dar expresive pînă la pitoresc. A fost o actriță de compoziție, mai ales în roluri de plan secund.

O aflăm, prin 1925, pe afișul Teatrului Popular animat de Victor Ion Popa, în primele spectacole pentru copii de la noi. Doi ani va activa la Teatrul Național din Chișinău. Arhivele acestui oropsit așezămînt fiind încă necunoscute, nu știm ce a jucat acolo tînăra revenită în Bucureștii anilor 1928 pentru a intra în compania lui Sica Alexandrescu «Teatrul nostru». Se impune aici în piesa debutantului Tudor Mușatescu, **Panțarola**. Pe scena dintre castanii Parcului Oteteleșanu e aplaudată în vodeviluri și comedii. O subretă care amintea de Maria Ciuculescu.

Directorul Naționalului, renumitul penalist I.Gr. Periețeanu, o angajează în 1930. Va sluji prima scenă neîntrerupt, pînă la pensionare, în 1967. Fișa de creație este impresionantă, potrivit ritmului de atunci al premierelor. Mai ales titlurile românești abundă. Întîi, Căragiale. A fost **Zița din Noaptea furtunoasă**, alternativ cu marea cochetă Elvira Godeanu (1931). În rolul dezlanțuitei Mița Baston îi dă replica lui I. Fintășteanu (Crăcanel) în **D'ale carnavalului**. Pe «rușinoasa» consoarta a lui Jupin Dumitrache o interpretează în 1942 și în 1948, în antologica reprezentație a lui Sica Alexandrescu **La relansarea Gaițelor** lui Al. Kiritescu (1932) e Lena, sora saracă a clanului. Cînd George Calboreanu preîră, tremurînd, aurul lui Haği Tudose, Ghioala așteaptă în zadar mila fratelui (1938). Tot o leliță de mahala înfățișează în comedia lui Ciprian **Capul de rățoi**. Și Victor Eftimiș, Mihail Sorbul, N. Kiriteșcu, Andrei Corțeanu, Sanda Coțarăscu, Mihail Sebastian etc. îi datorează portrete scenice conturate cu har și devoțiune.

A fost utilă și-n repertoriul clasic — Shakespeare, Ibsen, Ostrovski. Remarcabilă în rolul Felice din **Bădăranii** de Goldoni (1946), alături de Al. Giugaru, debutant la Teatrul Național.

Rolul vieții sub reflectoare, de care tot mai puținii ei colegi își amintesc cu nostalgie de album, este cel din piesa lui Al. Mișailor — **Gabriela** (1946). Alături, un debutant pro-

Am cunoscut-o în anii din urmă: Lumina ochilor... stînsese, doar pațima evocărilor mai dădea seamă că trăise din din basmul scenei. După cuviință, e rîndul istoricului de teatru.

■ IONUȚ NICULESCU

JEAN LORIN FLORESCU

Ce-repede zboară anii!... În 1951 primeam pe scena din Sărindar pe colegul Jean Lorin Florescu, proaspăt absolvent, școlit de către Marietta Sădova. Își făcea debutul în **FAȘII ÎN CARNAVAL**. Își începuse ucenicia la Iași, unde cunoscuse și răcoarea beciurilor Securității; pentru vină de-a fi fredonat «Deșteapta-te, române».

Înalt, cu o voce baritonala, întotdeauna elegant și cu gesturi ce păreau studiate, Jean Lorin s-a anunțat încă de la început ca o speranță pentru rolurile de compoziție. Și ele au venit, în scurgerea anilor, fie prin Krogstadt din **NORA**, unde dubla pe Ciulei, fie prin cele din **NUD CU VIOARA** sau **GILCEVILE DIN CHILOGGIA**. O dată cu caderea cortinei peste primul act din existența Teatrului Mic, el și-a creat un drum solid, colaborînd intens și la cinematografie, televiziune sau radio. Scena i-a rezervat o mare diversitate de roluri, dintre care nu pot fi uitate acelea din **VICLENIILE LUI SCAPIN**, **RICHARD AL II-LEA** sau **EVUL MEDIU ÎNTIMPLATOR**. Gele mai bine de 30 de roluri din cinematografie au rămas și ele în memoria spectatorilor (**SERBARILE GALANTE**, **FELIX ȘI OTILIA** etc), după cum sînt de reținut cele create la televiziune, în **STILPII SOCIETĂȚII** sau în **TOATE PINZELE SUS**.

Îi plăcea viața boemă, dar niciodată nu a amestecat aburul bodegilor cu aerul curăț al scenei. Nu se băga în birfe, tacerea lui impunînd respect.

Chemat de la pensie, după ce slujise scena Teatrului Mic mai bine de 35 de ani, să colaboreze la înregistrarea pentru televiziune a unei piese mai vechi, slăbit, cu vocea stînsă, mi-a mărturisit la final cu un oftat sfîșietor: «A căzut cortina mare peste ultimul act al vieții mele». Avusese dreptate.

■ CONSTANTIN DINESCU